

69/70

Directori și regizori despre stagione

Miron
Niculescu

„Ora Naționalului”

— Spuneți-ne câteva cuvinte despre stagiunea Naționalului bucureștean...

— Teatrele din București și-au căpătat oarecum o fizionomie; se poate spune că acum e „ora Naționalului”. Acesta va avea o structură radical nouă, de teatru național popular; firește, nu o pastişă după celebrul Teatru Național Popular din Paris, ci o sinteză între ceea ce are mai important ca tradiție scena românească și aportul acestor 25 de ani de cultură socialistă. În plus, urmărăm unele îndreptățite consonanțe cu mișcarea teatrală mondială. Mai e, apoi și o chestiune de stil. Cu un artist ca Radu Beligan, stilul Teatrului Național nu poate fi decât contemporan — și trebuie să mărturisim că faptul e imperios necesar primei scene a țării.

— Pentru dumneavoastră, aceste schimbări vor atrage după sine altele noi?

— Sînt mai degrabă în situația de a-mi manifesta consecvența. Cred că am obligația

să continui explorarea zonei tragicului, pe care am străbătut-o, fie urcînd spre izvoare (*Troienele*, de pildă), fie orientîndu-mă după ecoul ei cel mai contemporan, în Lorca (*Nunta însîngerată*, *Yerma*). Intenționez să reiau *Troienele*, prea puțin jucată în stagiunea trecută. Nici actorii, nici publicul, nici textul nu puteau să aibă, în sala Studio, respirația amplă, cerută de tragedie; poate că reluarea ar trebui să fie de fapt o refacere într-un spațiu mai adecvat.

Știu, dintr-o tristă experiență, că tragedia nu „face” săli pline; e un teatru dificil, care cere eforturi nu numai actorilor, ci și spectatorilor. Dar Euripide ne sfătuiește să ocolim „căile bătute”... Așa că, din intențiile de repertoriu anunțate, am ales *Oedip* de Sofocle. Sînt fericit că s-a reluat *Năpasta* în strălucita distribuție de acum 10 ani (Irina Răchițeanu-Șirianu, Emil Botta, Toma Dimitriu, Emil Liptac).

— *Alte proiecte?*

— Nu le pot preciza acum. Ele depind de modul în care intențiile programatice care agită teatrul își vor găsi drum spre înfăptuire.

— *Dar, după cîte știm, dv. v-ați creat o arie de activitate mai largă decît cea determinată de îndatoririle față de prima scenă a țării. În această privință puteți să ne destăinuți ceva nou?*

— Intenționez să montez pentru teatrul radiofonic o adaptare după „Întunecare” de Cezar Petrescu. N-am să neglijez teatrul televizat, cu preocupările sale stimulative în direcția găsirii formulei specifice. Un proiect mai îndrăzneț ar fi acela de a mă apropia de film. Am semnat, împreună cu Iosif Naghiu, contractul pentru un scenariu intitulat *Nu sînt un pescăruș*; bineînțeles, e vorba de Cehov, deci de teatru și de actori. Sînt patru actori tineri, la primii pași în teatru — pași care, după cum se știe, nu sînt niciodată prea ușori. Dacă vom izbuti, înseamnă că voi debuta în cinematografie la o vîrstă la care debuturile nu mai sînt permise. Dar, dacă viața nu începe la 40 de ani, cum spunea Mastroianni într-un celebru film italian, în orice caz, nu se sfîrșește... chiar cînd ai depășit binișor 40...

**Jon
Cojar**

„Să creăm evenimentul teatral”

— *Care sînt obiectivele Teatrului Mic în această stagiune și în ce program se materializează ele?*

— Principalul obiectiv este menținerea și chiar dezvoltarea preocupării dintotdeauna pentru dramaturgia originală contemporană. Avem în repertoriu patru premiere cu piese românești noi.

În programul anunțat de noi a figurat și *Danton* de Camil Petrescu; dintr-o mulțime